

Prædiken til konfirmationsgudstjenester 2025

Læsning: Joh. 8,1-11

Kvinden grebet i ægteskabsbrud

Men Jesus gik ud til Oliebjerget. Ved daggry var han atter på tempelpladsen; hele folket kom hen til ham, og han satte sig ned og underviste dem. Men så kommer de skriftkloge og farisæerne med en kvinde, der var grebet i ægteskabsbrud; de stiller hende foran ham og siger til ham: »Mester, denne kvinde er grebet på fersk gerning i ægteskabsbrud, og i loven har Moses påbudt os at stene den slags kvinder; hvad siger du?«

Det sagde de for at sætte ham på prøve, så de kunne anklage ham. Men Jesus bøjede sig ned og gav sig til at skrive på jorden med fingeren.

Da de blev ved med at spørge ham, rettede han sig op og sagde til dem: »Den af jer, der er uden synd, skal kaste den første sten på hende.« Og han bøjede sig igen ned og skrev på jorden.

Da de hørte det, gik de væk, én efter én, de ældste først, og Jesus blev alene tilbage med kvinden, som stod foran ham.

Jesus rettede sig op og sagde til hende: »Kvinde, hvor blev de af? Var der ingen, der fordømte dig?« Hun svarede: »Nej, Herre, ingen.« Så sagde Jesus: »Heller ikke jeg fordømmer dig. Gå, og synd fra nu af ikke mere.«

Amen

"Hundrede år og en sommer". Det er titlen på et program på DR TV. Her følger man nogle mennesker, der er mere end 100 år gamle:

- Der er Erik på 101: Hver aften beder han en bøn til den gud, han ikke tror på.
- Der er også tysk-fødte Irmgard på 105. Under sin opvækst i 1930'erne blev hun vældigt fascineret af nazismen og Hitler, og først senere indså hun, hvad nazismen havde stået for af forfærdeligheder.
- Og der er Poul på 101. Efter sin kones død forelskede han sig i hendes kusine, Lisbeth. En yngre model; kun i begyndelsen af 90'erne. De to turtelduer er for fire år siden flyttet sammen i Lisbeths hus i Assens.

Det er noget så livsbekræftende at få et indblik i disse sjældne danskeres liv; for sjældne er de; der er kun godt og vel 1200 mennesker her i landet, som er mere end 100 år gamle.

Jeg fascineres af deres gode fysik og deres kvikke hoveder; af deres livserfaring og nøgterne blik på tilværelsen. Jeg kan næsten sidde og måbe over, at der stadig lever mennesker, for

hvem det at pløje marken med heste eller at vaske tøj på et vaskebræt har været helt almindeligt. Tænk engang på, hvilken teknologisk udvikling der er sket de sidste 100 år!

Samtidig kan jeg godt finde på at harcelere over den store optagethed af det lange liv. Af, hvordan vi kan leve længere: Ingen tobak, næsten ingen alkohol, næsten ingen sukker og heller ikke ultraforarbejdede fødevarer, masser af motion – men den helt rigtige form for motion. Faste; og så alligevel ikke faste. Kød og så alligevel ikke kød.

Vi er i vores tid vældigt optagede af at leve livet i længden. Idealet; målet, er at blive gammel. Men i vores stræben efter at leve længere ved at spise, sove og motionere rigtigt, kan vi nemt komme til at glemme at leve i højden og i dybden.

Min tale til jer, konfirmander, skal derfor handle om, at I skal huske at leve livet i højden og i dybden, for det er dér, at livsglæden og livskraften findes. Det betyder knap så meget, om I efterlever tidens – skiftende – regler for sund levevis med det ene mål, at I skal leve et langt liv.

Men at leve livet i højden og dybden er ikke noget, der kommer af sig selv. Man er nødt til at gøre sig lidt umage for at leve i højden og i dybden.

I den fortælling, som jeg lige har læst fra Johannes-evangeliet, hører vi om en kvinde, som en flok skriftkloge jøder har grebet i ægteskabsbrud. Hun har ligget med en anden mand end sin ægtemand, og det vil de skriftkloge straffe hende for; hun skal stenes, sådan som det står foreskrevet i Moseloven. Men inden de løfter armene for at kaste med de sten, som de har i hænderne, spørger de Jesus, hvad han synes, at de skal gøre. Skal de følge Moseloven som de lovlydige lærde, de er, eller skal de – som Jesus sædvanligvis prædiker – udvise barmhjertighed og lade kvinden slippe, men derved handle i strid med Moseloven; med de religiøse regler?

Og så er det, at Jesus giver dem og os en anvisning på, hvad det vil sige at leve livet i højden og i dybden.

At leve i højden er at tro Jesu ord om, at han ikke fordømmer jer. Heller ikke, når I har syndet; når I har været for optagne af jer selv; når I har begået fejl, og I har ladet jer styre af jeres drifter og tilbøjeligheder. Han fordømmer jer ikke, men han tilgiver jer, for I er altid allerede elsket trods jeres fejl og mangler.

At leve sit liv i højden er også at tage imod den gave, som livet er. Det er at være taknemmelig og at gribe de chancer og muligheder, som livet byder jer. Vi mennesker er ganske vist ikke givet de samme chancer og muligheder. Vi har ikke fået de samme egenskaber; de samme styrker og svagheder. Men vi kan alle sammen tage imod, gribe og bruge de chancer og muligheder, som gives lige netop os hver især.

Nogle gange vil I befinde jer et sted i livet, hvor det måske er jer, der står som skydeskive for andre menneskers selvhævdelse og selvretfærdighed ligesom kvinden i Johannes' fortælling. I vil føle jer alene og udsatte. Bekymrede.

Men at leve sit liv i højden betyder også at give plads til håbet. Som jeg altid siger til en barnedåb, så er det vigtigste råd i al børneopdragelse, at man aldrig må tage håbet fra et barn, for håbet er en selvstændig kraft, der har sit udspring i Gud. At leve jeres liv i højden er at leve med håbet om, at fremtiden kommer med mening og indhold og ikke med tomhed. Også selvom I ikke selv kan få øje på meningen og indholdet.

At leve sit liv i højden betyder imidlertid ikke, at I kan tillade jer at leve jeres liv i uforpligtethed. I kan ikke bare læne jer tilbage og tænke, at – nå ja - jeg er jo altid allerede elsket og tilgivet af Gud, så jeg er ikke forpligtet af nogen eller noget. Men Jesus siger til kvinden:

”Gå, og synd fra nu af ikke mere”.

Og de ord siger noget om, hvordan I skal leve i dybden. At leve i dybden handler om at leve et liv, der er forankret i relationen til jeres næste. Ligesom de skriftkloge ikke måtte stene kvinden for at dømme hende, skal I heller ikke dømme andre mennesker.

Vi mennesker kan ganske vist dømme hinanden for at overtræde de love, som vi selv på demokratisk vis har været med til at få vedtaget, men vi må ikke dømme hinanden som mennesker. Der er nemlig forskel på at dømme andre mennesker for en overtrædelse af en menneskeskabt lov og at dømme hinanden som mennesker!

Fortællingen viser også, at der ikke er nogen af hverken jer eller os andre, som har grund til at tro, at vi er bedre end andre mennesker. Der er ikke nogen af os, som med rette kan tillade sig at kaste den første sten. At leve livet i dybden er også at leve med dén erkendelse som fundament for jeres liv.

Jeg håber med disse ord, at I vil gå ud i voksenlivet og leve jeres liv i højden og i dybden, for det er dér, at livsglæden og livskraften findes. Jeg tror også, at når man husker at leve sit liv i højden og i dybden, så kan man bedre klare den modgang, som er en naturlig del af livet. Jeg tror, at man får en større modstandskraft, når man ikke kun er optaget af det lange liv.

For at hjælpe jer til at holde fast i dette budskab, har det været vigtigt for mig, at I skulle tage i hvert fald to ting med jer efter konfirmationsforberedelsen:

Det ene er Fadervor. Fadervor er god at have ved hånden, når livet bliver så stort, at vi næsten ikke kan rumme det. Måske overvældes vi af en glæde så stor, at vi ikke ved, hvor vi skal rette glæden hen. Eller vi rammes af sorg og ulykke, som vi ikke kan bære selv. Det har nogle af jer konfirmander været ude for i den tid, som vi har haft sammen, for nogle af jer har måttet opleve den sorg at miste et kært familiemedlem. Og I har alle gået rundt på kirkegården, og I har været på krematoriet i Odense, så I har fået indblik i livets alvor! I de situationer er det godt at kunne folde sine hænder og vide, at vi ikke skal bære alt selv. Gud bærer med.

Den anden ting, som jeg håber, at I vil tage med jer, er, at I husker omkvædet til ”Vi pløjede ´og vi så´de”.

Lad os lige synge den: (730)

”Alle gode gaver de kommer oven ned

Så tak da Gud,

Ja, pris dog Gud,

For al hans kærlighed.”

Salmen minder os om at være taknemmelige over skaberværket, over livet.

Kære konfirmander, *jeg* er taknemmelig over de otte måneder, vi har haft sammen. Jeg har nydt at tage imod jer i døren på Dalgaard med et fast håndtryk – for med til at gå til konfirmationsforberedelse hører også almen dannelse. Og jeg vil komme til at savne at høre jeres forventningsfulde spørgsmål om, hvad I skal have at spise i dag – og hvor mange stykker, der er til hver.

I har været sultne. I har tømt adskillige fade med minipizzaer, pølsehorn, kager, Nutella madder, æbleskiver og pandekager. Ja, I har spist så meget, at jeg har beskyldt jeres forældre for at sulte jer derhjemme, og jeg har truet med, at vi må sætte kirkeskatten op for at finansiere jeres madindtag.

Men det er pjat, for det er godt at være sulten. Sulten rummer nemlig livslyst og livsglæde. Det har I ikke kun haft, når det gælder maden på bordet, men også når det gælder den åndelige føde. Jeg kommer til at savne jer; I ved, hvor jeg bor, og I ved, hvor jeg arbejder, og som én af jer sagde for nyligt: ”Mette, du ved, hvem du skal ringe til, hvis der er mad til overs.”

Jeg ønsker jer tillykke med, at I i dag bekræfter det ja, der blev sagt, da I blev døbt. Og så ønsker jeg jer alt godt i livet; i højden og i dybden. Må Gud være med jer alle dage indtil verdens ende.

Amen